

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. novembra 1892.

Leto XXII.

Ob grôbu prijatelja.

Priveslâl je angelj smrti Iz nebâ na tožni svét, Na življenja širnem vrti Jeden je ovenel cvét: Stopil ti iz naših vrst — Duh v nebó, a truplo v prst!	Srečen si v nebâ višini, Zróč na zêmlje sólzni dol, Metvi tebi so spomini, Ki rodé nam skrb in bol; Saj te k sebi vzel je Bog, Rešil rev te in nadlog.
---	--

Duh nad zvézdami tvoj žije,
 Rajski ga objema žar,
 Srečno nánj nesmrtnost lije,
 Ki mu Bog naklonil v dar.
 Srečen moli, da i nas
 S tabo združi skoraj čas!

Modést.

Imaš še jedno mater, — njej te zapuščam.

h mati, mati, ne pojdite od mene! Kaj naj počnem brez vas? Kdo me naj miluje, kdo me naj kliče svojo jedino hčerko, svojo drago Anico? Komú naj se potlej potožim, če me kaj zabolí, ali če me bodo ošabni otroci zopet imenovali „ubožno raztrganko?“ Oj, sladka moja mati, v čegavem naročji naj se potlej izjokam? Kdo me naj potlej poljubi in ljubeznivo spremi k počitku v postelječo mojo, kadar vi odidete od mene?“

Tako je jokalo osem let staro dekletce, sedeč ob siromašnej postelji svoje bolne matere. In če bi se nekoliko ozrl po majhnej sobi, v katerej je ležala bolna mati, videl bi povsod znamenje velikega uboštva. Stara miza, tri polomljeni stoli, omara od hrastovega lesa in postelja, a na steni sv. razpelo, podobe presvetega srca Jezusovega, prečistega srca Marijinega in sv. Jožefa — vse to je pač ubožna hišna oprava ubožnih ljudi.

„Ne jokaj se, srce moje,“ izpregovori z oslabeлим glasom bolna mati, „ker tvoje solze so meni zelo težke! O da bi mogla vsaj mirno umreti! Glej, dobri Bog me oprasha mojega trpljenja. On me kliče k sebi v večni mir, v prekrasno nebeško domovino. Smrt, dete moje, ni nič drugega, nego prehod v boljše življenje, ali na ta prehod moramo pripravljeni biti. Poglej, hčerka moja zlata, sv. razpelo tam na steni! O dà, dà, meni se zdi, kakor da bi mi naš odrešenik s križa podajal svoji roki in me klical k sebi. Spravila sem se ž njim, in lahko bi mi bilo zdaj umreti. Ali komú naj izročim tebe, dete moje jedino? Kdo bode podal roko tebi, siroti goley in bosej? Kdo bode odprl vrata svoja in te vzel v svojo hišo, da se vsaj malo odpočiješ? Kdo ti bode dal skorjico kruha? Kdo te bode pomiloval, kdo potolažil, kdo kako prijazno besedico s teboj izpregovoril? Nù, ne jokaj se, hčerka moja ljuba! Imaš še jedno mater, njej te zapuščam. To je mati nebeška. Bodi jej vedno pokorna hčerka, spoštuj in ljubi jo, pa se ti bode dobro godilo. Ne pozabi nikoli ónih lepih molitvic, katere sem te jaz, mati tvoja, naučila; moli pobožno; kdor pobožno k Bogu moli, njega tudi Bog ljubi. Pridi po večkrat na moj grob in moli vse, kar si se naučila, da vidim od zgoraj, ali si te poslednje moje besede ohranila v spominu. Ne morem dalje — blizu je zadnji trenotek mojega življenja, — čuvaj te Bog — hčerka moja — da se moremo kdaj videti zopet v nebesih!“

Mati obmolkne; tiho, britkostno ihtenje se je izvijalo iz prsij ubožne deklice. Prevelika je bila njena britkost, da bi mogla kaj izpregovoriti.

Utrujena po tolikem govorjenji zatisne mati oči k počitku.

Sirota Anica ni videla ónega blagega angelja, ki je stopil k umirajočej materi in odnesel njeno čisto dušo v srečno večnost. — H kratki se zgane; mati je zaspala, vse je tiho. Neka tajna grôza jo obide, ravno takó, kakor da bi čutila navzočnost óne neizprosne in brezčutne velesile — smrti. Nagnè se sirota Anica,

da vidi, kako je materi; ali mati spi, sladko spi večno spanje. Anica britko zavpije ter poklekne kraj mrtve matere, poljublja joč jej hladno, belo roko in jokajoč se britko, tako britko, da bi ganilo kamen.

Zdaj stopi v sobo priletna ženica, hišna gospodinja. Tiho, prav tiho stopa k postelji, da bi ne vzbudila bolnice, ali na prvi pogled spozna, da se ta na tem svetu ne bode več prebudila iz svojega spanja. Pogleda ubogo dekletce in si otare solze sočutja iz svojih dobrih, blagih oči. Žena otide, pokliče dve, tri sosede, ki pridejo, da mrtvo mater oblečejo in položé na mrtvaški oder.

Dobra starka tolaži Anico in jo prosi, naj ne joka, ali pri vsem tem niti ona sama ne more, da bi se ne jokala.

„Sirota uboga,“ dejala je, „sama si zdaj na tem svetu! Tvoja mati se je vselej jokala, kadar je pomislila, kam bodeš šla in kako bodeš po njenej smrti. Nù, ne boj se, dete moje, če sem tudi ubožna, toliko vže premorem, da tudi tebe lahko preživim. In če družega nê, košček kruha bodeš imela vedno pri meni, dokler me ljubi Bog ohrani. Imela bodeš prostorček v mojej hiši, da se ti ne bode treba potikati od praga do praga in se izogibati neusmiljenih ljudij.“

Anica pogleda s solznimi očmi dobro ženico in jej poljubi velo desnico, óno blagodarno desnico, katero jej je izvestno poslala: mati nebeška.

Drugi dan so pokopali mater in z zemljo pokrili za vselej óne prsi, v katerih je nehalo býti blago, materinsko srce.

Sosede so se jele razhajati s pokopališča, a dobročutna starka je prišla Anico za roko, pogladila jo po laséh in tolažila s sladkimi besedami.

Gospod župnik je bil zeló ljubezniv in dobrotljiv človek, vedno pripravljen, da stori kaj dobrega, ali držal se je óne zlate slovenske prislovice: „Kar daje desnica, naj ne vé levica!“ Pristopil je k starki ter milo pogledal jokajočo se Anico, svojo dobro in pridno učenko. Dolgo se je razgovarjal s staro ženico in pozvedel od nje, da se je namenila óno malo, kar jej je Bog dal, deliti z zapuščeno siroto. Zadovoljen se je podal domóv.

Družega jutra na vse zgodaj našlo se je v hiši Ančikine dobrotnice vsake vrste živeža in lepa svotica denarja; a dobrotnik, ki je vse to daroval, ni hotel povedati svojega imena. Govorilo se je, da je to delo dobrega gospoda župnika, ali on sam tega ni nikomur povedal.

Anica je tudi naprej še hodila v šolo, v šoli se pridno učila in k ónim lepim molitvicam, katere je vsaki dan molila še s svojo rajnko materjo, dodala še štiri druge: jedno za dušo svoje mile matere, drugo na čast nebeškej materi, tretjo za svojo dobrotnico in četrto za blagega gospoda župnika. Po večkrat je šla na pokopališče in ondù molila na grobu svoje matere, a materin duh je plaval blagoslavlja joč nad dobro hčerko Anico.

Tako ste hitro minuli dve leti. Darovi so tudi zanaprej še obilno dohajali v hišo in večkrat je dejala starka, da je le po Anici tudi ona postala srečna. In ali je to kaj čudnega, otroci moji ljubi, če je bila Marija sama, kraljica nebes in zemlje, mati in skrbnica uboge Anice?!

Bližala se je velika noč. Anica je z veseljem pričakovala tega dne, ali še z večjim veseljem prve nedelje po velikej noči, ker ta dan bi imela iti k prvemu sv. Obhajilu. Oj, koliko veselje je bilo to za njo! Koliko krat je bila na pokopališči

in pripovedovala mrtvej materi o tej svojej velikej sreči! In njena mati se je v nebesih z angelji veselila temu!

Pride predvečer tega srečnega dneva. Starka prinese Anici sicer priprosto, ali krasno belo oblačilce, katero jej je poslal nepoznan dobronik.

Vsa vesela in srečna gre k počitku. Ko zaspi, sanja se jej, da jo mati spremlja v cerkev, a z njo gre veliko veliko številno prekrasnih angeljkov, ki pa imajo vsi ravno taka oblačila kakor ona, in mej potjo jej pripovedujejo, kolika sreča je prejeti sv. Obhajilo, kako se tudi angelji v nebesih radujejo tega dneva.

Ko se je zjutraj prebudila in opravila jutranjo molitvico, oblekla jo je starka v praznično oblačilce in jej dala za spomin tega dne, lepo razpélce (križee), katero je Anica spoštljivo poljubila, kakor tudi roko svoje dobronice.

Starka je zdaj sama peljala svojo ljubo Anico v cerkev, da bi bila priča njene velike sreče. Spomnila se je tudi óna tega veselega dneva iz svojih otročjih let, in oko se jej je zasolžilo spomnivši se slovesnosti prvega sv. Obhajila in óne nebeske hrane, ki jo je bila prvič prejela. Spómnila se je pa tudi dobre pokojnice in vzdihnila: „O da je zdaj ona tukaj, da bi videla svojo dobro hčerko! Nù dà, ona jo vidi, vidi iz nebes!“

Kakor pravi angelj nebeški zdelo se je Anica vsakemu ta dan, in to je ona tudi bila. Po sv. Obhajilu je dobila krasne podobice v spomin tega najlepšega dneva v njenem življenji od svojega predobrega gospoda župnika.

Kdo naj popiše Aničino srečo?! Še tisti dan je hitela na materin grob in jej povedala vse, kako je bilo, ter je naposled še pristavila: „Kaj nè, mati moja ljuba, če bi danes umrla, prišla bi takó v nebesa?“ Nato se je sladko nasmijala, znabiti da je čula materin odgovor.

Veselo in srečno je završila Anica ta dan, njena dobronica jej je pripovedovala o ljubezni in dobroti božjej in jo potem spremila k počitku.

V spanji je zopet videla óne angeljčke nebeske, o katerih je preteklo noč sanjala in jeden jej reče: „Pojdi z nami, Anica ljuba, v prekrasno nebeško domovino, da vidiš, kako se te Jezušček veseli, pa tudi tvoj oče in tvoja mati in mi vsi! V nebesih te željno pričakujemo, pojdi torej z nami, tam ti bode mnogo boljše in lepše nego li tu na zemlji. Tudi ti bodeš dobila tako sijajno oblačilce in zlata krilca, kakor je imamo mi, in vedno bodeš v bližini svoje mile matere Marije!“

„Pojdi z nami, Anica, pojdi!“ prosili so jo tudi drugi angeljčki.

„Tukaj sem“, reče Anica, „rada grem z vami, ker zgoraj v nebesih mora mnogo lepše biti kakor tukaj na zemlji! Z Bogom moja mila dobronica! Z Bogom moj dobri gospod župnik in vsi, kateri me ste ljubili in mi dobri bili! Jaz grem od vas, ali zgoraj v nebesih se bomo zopet videli vsi, in do takrat bodem prosila Boga za vas!“

In odnesli so nebeški krilatec njeno čisto dušico gori v nebesa, kjer je bilo nepopisljivo veselje ob njenem prihodu.

Zjutraj najde starka svojo ljubo Anico hladno, mrtvo v postelji ter se britko razjoka, kakor da bi jej bila njeno rojeno dete. Starka se ni mogla utolažiti.

Na njenem grobu izpregovorili so gospod župnik lepe besede v slovo in jo priporočili mnogobrojnej šolskej mladini v zgled in posnemo. Rekli so: „Otroci, živite

takó, da bodele mogli vsak čas slišati glas angelja božjega, kakor je to mogla po mojem mnenji sirota Anica.“

Vse je bilo ganeno, vse je jokalo, a Aničina dobrotnica je čutila največjo britkost po Aničinej izgubi, ker je izgubila ž njo svoje največje veselje. Naglo so padali zadnji darovi — grudice črne prsti — na leseno krsto, v katerej je bilo shranjeno Aničino telesce, in ljudje so se razšli vsak na svoj dom, le starka je še ostala pri grobu in jokala po siroti Anici. In glej, tam stojé tudi še blagi gospod župnik in gledajo od daleč, kako zasipujejo grob, v katerem leži njihova pridna od angeljev vzprejeta učenka — sirota Anica. Oko se jim zasolzi in solza za solzo se jim udere po bledem licu. Ožró se k nebu in molijo kratko molitvico za óno siroto, katero jim je priporočila nebeška Kraljica, da bi jej bili v pomoč, a zdaj je ni več tukaj na zemlji.

Dolgo so še stali na tem mestu ter naposled otišli domóv z žalujočo starko, katero so vso pot tolažili, da-si se samega sebe utolažiti niso mogli.

Starka je tudi dalje še dobivala pomoč od blagega gospoda župnika, ali ne dolgo, ker je tudi njo blagi gospod kmalu po tem spremil v kraj mirú in počitka. „Tudi ona se je združila s svojo Anico,“ dejali so globoko ganen gospod župnik, „daj Bog tudi nam, da se vidimo vsi skupaj v nebeškem kraljestvu!“

(Hrvatski napisala Marija Imova; poslov. Ivan T.)

Moja sobica.

(Piše Janko Barlè.)

Dvorana ni, hm, a niti luknja, tako nekako v sredi je — ali mi je draga, zato, ker je odmenjena meni v stanovanje. Nikarte misliti, da sem tako znamenit, da se mora moja sobica opisovati. Kaj še! Vi, prijatelji moji, moledujete me vedno, da vam kaj napišem in evo me, da vam povem nekaj o svojej sobici. Če hočete, poslušajte, a drugače povejte pa vi, čitateljčki moji, kaj o svojej sobici — in jaz bodem poslušal, kar se bode dalo.

Koliko metrov in decimetrov meri moja sobica, s tem vam ne morem postreči, ker mi nikoli še ni na um prišlo, da bi jo bil izmeril, nù, pa vam tudi ne bodem opisoval tega. Dovolj vam bodi, če povem, da ima dvoje oken in dvoje vrat. Skozi jedna vrata pridem na hodnik, a skozi druga v sobo starega gospoda. Seveda, starega gospoda do sedaj še ne poznate, morda vam kdaj tudi o njem kaj povem, mislim, da mi ne bode zameril. Ej precej prileten je vže, ker drugače bi mu ne rekel: stari gospod; sedemdeseto leto je vže prekoračil, a vender je še vedno delaven, vesel in zgovoren. Lehko si potem mislite, da se ona vrata, ki vodijo k staremu gospodu, bolj pogostoma odpirajo, nego-li ona, ki vodijo na hodnik — jedenkrat pride on k meni, drugič pa jaz k njemu. Toda idimo dalje!

Ej, ej, da vam je videti, kako je urejena moja sobica. Nù dà, videl sem vže tudi katero lepše urejeno sobico, vender svojo sobico uredil sem si sam, ona

služi le meni, pa mi je zató mnogo milejša. Zlatá in srebrá se sicer ne vidi v njej, ali zató imam druge šare več nego dovolj. V sredi je velika miza, v jednom kotu postelj, poleg postelje mala mizica, dalje kratek naslonjač, poleg naslonjača stara pisalna miza, pri njej nekako stojalo, a na drugej strani omara za knjige in mizica z uro. Ona stara pisalna miza, pri katerej — mimogredé bodi omenjeno — tudi sedaj slonim, ko vam to pišem, je posebno zanimiva. Staremu gospodu je služila vse njegovo življenje, a kdo vé, od koga jo je on dobil in kdo je vže vse pri njej pisal. Oni predalčki, na obeh straneh, stavim, da bi tudi vas zanimali, ker bi se v njih našlo morda tudi kaj za vas. V jednom so lepe podobice, v drugem razne malenkosti, a v tretjem denarji, hà, hà! Vender kar bojim se, kam bodem v prihodnje s podobicami, ker se óni predalček z novci takó polni, da si bodem moral v drugem prostora poiskati za novce. Ti presneti keabri, mene se drže mene, pa si pridite vsaj po podobice, z veseljem vam jih razdelim.

Nič manje zanimiva je omara s knjigami. Héncajte, koliko bogastva je še le v njej zakopanega, seveda duševnega bogastva. Večje in debelejšje knjige kot mašne bukve v cerkvi, v debelih, trpežnih platnicah porazvrstile so se ondú v najlepšem redu. Tu je zastopan učeni sv. Avgústin, angeljski sv. Tomaž, prikupljivi sv. Bernard in mnogi drugi cerkveni pisatelji-svetniki in nesvetniki. Učíte se pridno, ljubi moji, da bodele tudi vi mogli kdaj zajemati iz ónega živega studenca učnosti in svetosti, moja omara s knjigami vam bode vedno odprta.

Mizica z uro mi je posebno všeč. Če sem vže tedaj, ko sem bil tolik, kot ste vi zdaj, rad poslušal oni enakomerni stroj, ki pravi: tik, tàk, tik, tàk; to nisem niti sedaj manjši prijatelj ure. Nù, in moja ura je pa še posebnost. Moj stari gospod jo je dobil od svoje gospé matere, a morala je nekdam stati precej dragih novcev. Stoji v velikej steklenej omari na kamenitih stebrih in je okrašena na vse mogoče načine. Zadej ubija neki grški junak nekako zver s konjskim telesom in človeško glavo, gori je obrobljena z raznobarvenimi cveticami, a na vrhu je nekak okrasek z levovimi glavami. A bije, bije, da jo je milina poslušati. Vsake četrť ure se oglási počasi in mogočno v milem zvonečem glasu, a bije četrťinke in ure. Ne vem, ali je res, ali se mi pa le dozdeva, vender vsakokrat mi je, kakor da slišim njen glas: Janko pazi se, zopet si za četrť ure bliže svojega groba. Dobrih dvanajst let je ta ura počivala, ker ima stari gospod več drugih ur, pa ni mogel vseh navijati, ko sem pa jaz prišel, poslali smo takòj po onega zdravnika, ki popravlja ure, da jo je malo izprašil in namazal, in kmalu je bila zopet v starem teku ter naznanjala s staro resnobo dóbo časa. — Da mi je ona mizica z uro tako všeč, ni vzrok samó ura, nego so tam še druge stvari. Pred vsem našel bi ondí „Vrtee“, kateri mi je, kakor vam, vže mnogo dolgih let mila hrana in zabava. Ondú imam nadalje posodice s cveticami. Res imam na vsakem oknu po nekoliko priljubljenih mi cvetic, ali to mi ni dosti, ondú na onej mizici mora biti tudi nekaj tacega. V lepej rdečej z zlatom obrobļenej posodici hranim razno suho travo in cvetice, a gori na omari za uro je tudi nekoliko posodic za cvetice. Ker sam ne utegnem, izročil sem skrb, da bode ondú vedno kaka cvetica živim cveticam v našej hiši, in to so mala Mimica in Katica, dve veseli dekletci — sestrici — vnučici naše gospodinje. Obe sta še moji učenki, pa zató ni čudo, da radi postrežeta svojemu strogemu učitelju. Nu in gori na steni? Tam je slika ali

„kontrafirunga“, kakor bi se izrazil Mihaljev Tine, cele naše spoštovane družine. Dvanajst nas je, pa vender samó oče, mati in otroci. Lepo številce, lahko mi verojamete, da mi večkrat uhaaja okó tja gori na ono sliko in kaj mi ne bi! — —

Ker vže o slikah govorim, moram povedati, da moje stene niso kar tako prazne. Prav gori nad posteljo mi je lepa slika Matere Božje, ki drži v naročji Jezuška, ki ima v roki grozd, a gleda te vedno, od katere koli strani ga opazuješ. Nad glavo sta mi sv. Ciril in Metod, slovanska apostola, a nad pisalno mizo je sv. Jožef. Manjših podobie vam ne bodem opisoval, vender jih imam, recimo: sv. Ano, šopek evetie iz Jeruzalema in druge. Kogá naj se bojim, če imam take váruhe in zaščitnike v svojej sobi?

A ti stara, izlizana kitara, kako bi tebe mogel pozabiti in vender bi mi skoraj izpala iz peresa! Dragocen spominek si naše rodovine in gledala si vse dogodke, kateri so se dogajali v naši hiši dolgo, dolgo let — — molčé! Dà molčé, ni ga bilo, kateri bi na tebe brenkal. Moj oče te je kupil v svojih mladih letih, ali ni vabil iz tvoje notrinje milih, zamòlklih glasov — saj ni nikdar utegnil, da bi se učil igrati na kitaro. Čakala si ná-me in romala z menoj iz rodne hiše na moje sedanje mesto. Nič posebnega ni tvoje brenkanje in vender mi privabiš tolikokrat veselje v sréc. Sedáj zapojem to, sedáj ono pesenco, kdo bi jih preštel, in ti jih spremljaš sè svojimi glasovi tako véрно in prijetno. Visi, le visi na steni, ponos si mi in veselje, nisi zadnja stvar v mojej sobici.

Dà, tudi živih továrišev imam v svojej sobici. Tù ne mislim glodave miške družine, katera je štela pet sladkosnedih glav, pa je zato tudi izgubila svojo prostost v mojej pásti in žalostno poginila v lačnem mačkovem želodeci, mislim plemenitejše sostanovalce. Prej so bili trije, a zdaj so le še dva, — jednega je ugrabila nenasiťljiva smrt. V lepo izrezanej kletki, ki je obešena nad oknom, ziblje se namreč in leta rumeni kanarček s črno liso na glavi a doli pod njim skače v podolgastej kletki pisani lišček. Pokojni je spadal tudi med kanarčke, a poginil je v zgodnej mladosti, pri meni je bil jedva dobra dva tedna. Nù, toraj sem ga dostojno zagrebel. Žalostno novico sem naznanil najprej Mimici in Kátici, oni dve sta nabrali najlepših evetie, kar jih premore naš vrt in okrasili tružico, v katerej je ležal mrtvi kanarček. Ovajnov Francek je bil pogrebec, a zaslužil je pri tej priliki svitlo dejáčo (desetico). V jedno roko je vzel rovnico, v drugo tružico, Katica in Mimica sta ga spremljali, in jaz sem zadej igral na orgeljce veselo pesen in hajdi na vrt, kjer smo ga pokopali pod staro jablano. Škoda tako lepo rumenega ptička!

Razven teh dveh stalnih stanovancev prihaja k meni še vsakega jutra imeniten gost v osebi lepe domače grlice. Jaz imam mala dva ptička, a stari gospod ima štiri grlice. Ne vem, kako je to, on je srečnejši od mene; jaz sem izgubil jednega ptička, a njemu se je izvalila baš te dni še peta grlica. Saj je pa tudi veselja! Kadar se le vsede k mizi, vže dela grudice iz kruha za grlice, ki mu prileté na glavo in golčé po svoje. A on, on se pa zopet z njimi razgovarja in šali.

Ker sem vam vže vsako malenkost opisal, ne smem pozabiti niti razgleda iz moje sobice. Nù, takega razgleda ni kakor vrh Triglavna, sploh ni nikakega razgleda, ker se tja v daljavo razprostira jednolična ravnina, toraj sem večkrat pri oknu, da gledam v — dvorišče. Dvorišče je sicer dvorišče, a vender me zanima.

Na moj glas se zbere pod oknom vsa mnogoštevilna kokošja druhal in glasno kokodajska in se puli za óna zrnca, katera jim vržem. Poznam jih pa vse do jedne. Najmilejša mi je seveda óna beluška z golim, rdečim vratom, ker je moja lastnina, ali mile so mi tudi óne druge. Evo ta pisana je šarčica, ona poleg nje je vúgica, ona katera tako pridno pobira zrnca je čukica, ona s čapico na glavi je kúkmica, a tam so še črnčica, žučica in vidrica. Petelina sta dva; rdeči čukan in beli capasti caplán. Da-si je čukan prav ponosen petelin, vender sva ga s staro gospodinjo obsodila na smrt, záto ker vedno preganja caplana, ki je tak ubožček, da še jednega zrnca ne more mirno pobrati, da bi se óni grdavs ne zakadil v njega. Kadar bomo prvič jedli z veliko žlico, zavijemo mu vrat. Poprej je bil vedno mir, ali odkar je čukan premagal caplana v dvoboji, od tistih mal nima caplan več miru na dvorišči. Red se pa mora zopet povrniti!

Po našem dvorišči izprehaja se tudi čvetero ščetinastih tovarišev, a to so maleš in rúčko (kodravec) in perájica (z velikimi peraji ali ščetinami) in pa gúčica. To so gospoda male vrste, ali velikega trebuha in res dobé večkrat kak zalogajček, samó ne vem, če v njih ali v našo korist, ker so ti ubožčki vže po svojem poklicu obsojeni na grozovito smrt. Nù, mogel bi vam še marsikaj povedati o naših kravicah, katere vsaki dan po dvakrat koracajo mimo mojih oken, kadar trobi vaški črednik na svoj rog. Dragulja je posebno ponosna, vselej hodi prva, menda vže záto, ker nosi zvonec. Bodi jej to veselje!

Zdaj bi na vrsto prišel tudi naš stari sluga Ivo, katerega po večkrat vidim, še večkrat pa slišim pod svojim oknom, povedati bi vam moral kaj malega o našem havhavu „bundašu,“ ki varuje vso hišo, o nadležnih vrabcih, kateri mi ves božji dan prepevajo, in o mnogih drugih stvaréh, ali kdo bi vse to opisal, izmanjkalo bi mi črnila in papirja. Nù o priložnosti pa vender še kaj! Vidíte, otroci moji ljubi, da sem povsem zadovoljen. Kam bi šel iskat si zabave, če je v mojej sobici tako prijetno? In da ni prijetno, kdo bi se usojal trditi? Tega pač ni mati rodila! Toraj, če ne verojamete, pa me obiščíte, vrata moje sobice so vam na stežaj odprta. Pridíte, le pridíte, ne bodeíte se kesali!

Za vasjó.

P ura vpraša: „Kam, kam, kam?“	Gosa kliče: „Ga, ga, ga!“
Sama še domóv ne znam!“	Lí ne veš, kje si domá?“
Purman reče: „Kavder kál.“	Gosman vpije: „Ga, ga, gí — —“
Kaj, kaj, kaj, naj bi se bál!“	Naj domóv te ne skrbí!“

Raca v luži, „vé, vé, vé!
Vse preveveč pogumne sté!
Kdor se dóma bolj drží,
Ogne se nevarností!“

A. K. Sov.

Palček in medved.

vročem poletji sprehajala sta se po gozdu medved in volk. Medved čuje prelepo ptičje petje in vpraša volka: „Čuješ brate, kak ptiček je to, ki tako lepó poje?“ — „To je ptičji kralj“, reče volk, „temu se morava prikloniti;“ bil je namreč palček. „Če je res tako“, reče medved, „rad bi videl tudi njegovo kraljevo palačo: pojdi in pelji me tja“. „To ne gre tako lahko, kakor si ti misliš“, odgovori volk, „počakati moraš, da pride njegova gospa kraljica.“ — Kmalu nato pride gospa kraljica, imela je hrano v kljunu, in gospod kralj tudi,

in sta hotela mladiče napitati. Medved bi bil rad šel takòj za njima, ali volk ga potegne nazaj, rekoč: „nè, počakati moraš, da kralj in kraljica zopet otideta.“ In tako sta si medved in volk zapomnila luknjo, v katerej je stalo gnezdo, in šla sta dalje. Ali medvedu ni dalo mirú, videti je hotel kraljevo palačo in vrnil se je na prejšnje mesto. V tem času sta bila kralj in kraljica vže otišla. Medved pogleda v gnezdo in vidi v njem pet do šest mladih. „Ali je to kraljeva palača?“ zavpije medved, „to je golo siromaštvo in vi tudi niste kraljevi otroci, vi ste otroci nepoštenjaki.“ Ko so mladi palčki to slišali, bili so neizmerno srditi in so zavpili: „nè, to mi nismo! Naši stariši so pošteni ljudjé; in ti medved bodeš moral dokazati, kar si govoril.“ Medveda in volka obide strah, vrnila sta se in skrila v svoja brloga. Mladi palčki so pa še vedno upili in se togotili. Ko sta jima stara prinesla zopet

hrane, rekli so: „nè, mi se ne dotaknemo niti najmanjše mušice, če bi nam bilo tudi poginiti, dokler ne bode izpričano ali smo poštèni otroci ali nè; bil je medved tukaj, pa nas je pital z nepoštènjaki.“ Nato de je kralj: „le tiho bodite, to se bode izpričalo.“ — Nato zleti z gospo kraljico pred medvedov brlog in zavpije vanj: „Ti stari godrnjavs, zakaj si pital moje otroke z nepoštènjaki? le čaj, to se ti bode slabo izteklo, dokazati bodeš moral v krvavej vojski.“ Tako je bila medvedu napovedana vojska in vse čveteronogate živali so bile sklicane skupaj, vol, osel, krava, jelen, srna in vse, kar jih nosi zemlja, Palček pa je tudi sklical vse, kar leta po zraku: ne samó ptic velikih in majhnih, tudi komarji, sršeni, čebele in muhe so morale skupaj.

Ko pride čas, da bi se imela začeti vojska, razpošlje palček oglédnike na vse strani, da bi izvohalí, kdo bode poveljnik sovražnikove vojske. Komár, najbolj navihan izmej vseh, začel je rojiti po gozdu, kjer se je zbirala sovražnikova vojska; skril se je pod list gozdnega drevesa, pod katerim se je sklepalo o vojski. Medved pozove lisico in jej reče: „lisica, ti si najbolj zvita mej vsemi živalmi, ti bodi poveljnik našej vojski!“ „Dobro“, reče lisica, „ali kakšno znamenje naj si dogovorimo?“ Nobena živalij ni znala povedati tega. Nato lisica: „jaz imam lep dolg in košat rep, ki je podoben lepej rudečej perjánici, zatoorej čujte: ako jaz rep vzdignem, bodi vam znamenje, da dobro gre naša stvar in vi kar pogumno naprej stopajte za menoj, ako pa rep povesim k tlam, potlej pa le bežite, kolikor vsak zna in more.“ Ko je komár to slišal, vzleti v domač tabor in vse to pové palčku.

Ko napóči dan, da se začne krvava vojska, hù, tù prideró vse čveteronogate živali s takim šumom in rjojenjem, da se kar zemlja trese. Palček privrši tudi s svojo četo po zraku, ki roji in upije, da človeka gróza izpreletava. Obe stranki se bližate. Palček pa zapové sršenom, da naj gredó doli in se sedejo lisici pod rep ter jo zbadajo, kolikor morejo. Sršeni storé, kakor jim je bilo ukazano. Lisico je to zbadanje zeló bolelo; ko so jo sršeni prvič zbodli, stresla se je in privzdignila jedno nogo, a rep je vender še po konci vzdržala; pri drugem vzbodu je morala rep vže nekoliko povésiti, a pri tretjem ne more več strpeti, zavpije na ves glas ter stisne rep med noge. Čveteronogate živali to vídeč, mislile so, da je vže vse izgubljeno in jele so bežati vsaka v svoj brlog. Takó so ptiči dobili zmago.

Gospod kralj in gospa kraljica sta zdaj šla domóv k svojim otrokom in jim rekla: „otroci, veseli bodite, jejte in pijte, kolikor se vam poljubi, zmaga je naša!“ Mladi palčki pa so rekli: „še ne bomo jedli nè, dokler ne pride medved pred naše gnezdo, da nas prosi odpuščenja in javno izreče, da smo poštèni otroci.“ Nato vzleti palček pred medvedov brlog in mu reče: „Medved godrnjavs! ti moraš pred gnezdo k mojim otročičem, prositi jih moraš odpuščenja in javno priznati, da so poštèni otroci; ako ne storiš tega, polomljena ti bodo vsa rebra v tvojem telesu.“ Z velikim strahom se medved izkobacá iz svojega brloga, gre pred ptičje gnezdo in prosi odpuščenja. Stoprav zdaj so bili mladi palčki zadovoljni, jedli so in pili ter se veselili pozno v noč.

(Po „Grimm-u“ posl. IV. T.)

Mladi Rajko piše.

Beri, zlata mati moja,
Kar ti piše drobna roka
Žalujočega otroka,
Ki ga dobra skrb je tvoja
V mesto véliko poslala,
V šolo ga učiti dala,
Da si glavo bi razbistril
S knjigami razúm si čistil.
Danes god ti svoj praznuješ

In prijatelje gostuješ —
Vender v tem veselji tudi
Tvoje se okó pomúdi
Nad vrsticami v tem listi,
Ki v ljubezni jih jo čisti
Pisal tebi Rajko tvoj,
Ker zdaj god praznuješ svoj:
Rad zlatá bi ti poslál,
Da ga mèni kdo je dál,

Dobre kaše mere trí
Dal bi in dvanajst gosj,
Tudi race, velik ptič,
Lepo, pernato vezilo
Dobro bilo bi kosilo —
Pa ubožec nimam nič!
Kar pa svojega imám,
Srèno rad za god ti dam,
Ker smo v šoli se učili,
Da je prvo mej vezili:

Žélje so iz dna srcá,
Ki hité mi do Bogá.
On daj vsega ti obilo:
Mastno vsaki dan kosilo,
Dosti pila, dosti jela,
Malo pôsla, malo dela;
Mnogo daj ti srečnih lét,
Pota ti posiplji cvét,
Da po njem ti noga hodi,
Ki v nebesa te privodi!

Modést.

Lojzetu Lamovcu v spomin.

(Umrí dné 30. septembra na Dobrovi pri Ljubljani.)

Ič kaj vesellega vam nimam danes povedati, ljubi otročiči. Zadnji čas čujemo iz raznih krajev naše domovine, kako močno razsaja huda bolezen „gríza“. Koščena žena s koso, ki hodi za to boleznijo, pa sega ravno najbolj — mej vaše vrste, mladi čitatelji! Glejte, kako res je, kar so vam gospod katehet vže večkrat rekli, da če tudi ste še mladi, se morate toraj tudi vi večkrat spomniti na smrtno uro, vzlasti tedáj, kadar bi imeli kaj napačnega storiti ter ljubega Boga razžaliti. Tudi na Dobrovi je vzlasti pretečenega meseca septembra pomrlo mnogo

šolskih otrok: pri nekaterih hišah kar po dva. Mej drugimi je umrl tudi Lojze Lamovec, učenec v IV. oddelku.

Bil je pokojni Lojzek zal dečko, a še lepša je bila njegova dušica. Seveda vam ne morem vsega lepega o njem povedati, omeniti hočem samó, kako je bil pokojni Lojzek lepega, izglednega vedenja, pa pobožnega srca.

Kaj grdo je, če se otroci iz šole ali cerkve gredé pehajo, kregajo, upijejo itd. Pa žal, da mnogi izmed vas preradi pozabijo, kaj so vam gospodje učitelji v šoli naročili, kako se imate lepo po poti vesti. Rajnki je bil v tem vsem učenecem v lep izgled. Navadno je hodil v šolo sam zá-se, pa tudi iz šole gredé je malo za drugimi zaostajal, da mu ni mogel nikdo nagajati. — Bil je pa naš Lojzek tudi prav pobožen, bogoljuben otrok. Lepo in pobožno je opravljal doma svoje vsakdanje jutranje in večerne molitve. Pri sv. maši pa je bil kakor zamaknjen v sveto opravilo. Tudi v cerkvi si je poiskal tak prostor, da je bil nekoliko bolj sam, da ga niso drugi v pobožnosti motili. Ko je sv. maša minula, precej časa je on še pred oltarjem klečal in pobožno molil. Dà, večkrat smo opazili, da ni bilo sploh nobenega človeka več v cerkvi, a Lojzek je še klečal sam in molil. Bog zna, za koga vse je on ljubega Boga prosil? Morebiti tudi za vas, ki se vam mnogokrat tako iz cerkve mudí, da niti ne morete počakati, da bi mašnik v žagrad otišli. Da-si je imel Lojzek do farne cerkve tri četrti ure, vendar ni še celó v mrzlem adventnem času nobenkrat zornic zamudil, takó tudi meseca majnika šmarnične pobožnosti ne. Pač, dvakrat ni bil letos pri šmarnicah; ali kakó je potem tarnal in jokal, ker ga niso mati poklicali; bil je namreč zaspal!

Zaradi tako lepega vedenja in tolike pobožnosti so ga mislili gospod katehet vže letos spustiti k prvemu sv. Obhajilu, da-si je komaj dopolnil 10. leto. A z ozirom na druge učence vendar tega niso storili.

Ko je zbolel za grižo, takój je čutil, da ga v kratkem Bog pokliče v sveta nebesa. Srčno milo prosi sv. Obhajila, katero je tudi prejel z veliko pobožnostjo, kakor tudi sv. poslednje olje. Žareče in lepo mu je bilo obličje; gospod župnik samí niso mislili, da je tukaj kaka smrtna nevarnost, a on je čutil, da ni več daleč oni trenotek. — Še dve želji ima predno zatisne svoje telesne oči: videl bi rad še jedenkrat višnjavo zvezdnato nebo in pa svojega gospoda kateheta! Bili so namreč zadržani, da ga niso mogli samí obhajati. Obe želji sti se mu izpolnile. Oče ponesó bolnega dečka ven na prosto, da še jedenkrat vidi nebeške lučice, ki so mu takó ljubko nasproti žarele in ga vabile v nebeške višave; obiskali so ga pa tudi gospod katehet, ki so rajnkega pristréno ljubili. O kako se je zveselil dobri deček pri njihovem prihodu! Hudo ga je vilo, pa kakor bi mu bile bolečine zmanjšane, postane popolno miren in vesel. Lepó ga potolažijo, nekoliko pri njem pomolijo, izročé ga v varstvo božje, potem pa se užaljeni zaradi njegovega trpljenja poslové. — Še par dni je trpel voljno udano v božjo voljo, potem pa se je ločila njegova dobra dušica od telesa ter splavala v nebeške višave, po katerih je tako hrepenela. Umrl je v dan 30. septembra, star deset let in dva meseca. Lahko si mislite, otroci ljubi, kako so žalovali pri njegovem grobu njegovi stariši, sorodniki in drugi!

Te vrstice pa sem vam napisal, da bi si tudi vi, čitateljski moji ljubi, prizadevali tako lepo se obnašati in bogoljubno živeti, kakor pokojni Lojzek, potem

bodete tudi vi jedenkrat tako lepo umrli. Povem naj vam še, da je par tednov na to umrla tudi njegova sestrica Marijca še-le štiri leta stara, a njegova osem let stara sestrica Francika je tudi v velikej smrtnej nevarnosti. Molite zá-njo!

A. L.

Kaj narava pripoveduje otrokom.

(Po Wiedemann-u posl. Anton Brezovnik.)

Jablana.

(Dalje.)

eje in mladike so se mi širile bolj in bolj. Mnogo cvetic in drugih rastlin sem varovala pred pekočimi solnčnimi žarki. Dohajali so popotniki mimo mene, pokladali svojo prtljago pod moje košate veje in odpočivali v hladnej senci pod menój.

Vsako leto meseca maja sem se oblekla v najlepšo praznično oblačilo. Ob tem času postajali so pogostoma stari in mladi, imovití in ubožni pred menoj in občudovali mojo krasoto. Pogostoma sem slišala, da se je čudil ta ali óni ter dejal: „Oj kako zalo, kako krasno drevo! Cvetočo jablano gledati, to je veselje! Ta cvet, to je nebeško oblačilo. In ta belota, čista kakor sveta nedolžnost! Ta rdečina, žareča se, kakor čista, sveta ljubezen! Oj kako mogočen, kako dobrotljiv je ljubi Bog!“

A ne samó ljudje so me obiskovali, tudi živali majhne in velike so rade pohajale k meni. V vzpomladi sem zibala vesele ptičice. Jedna je lépo žgolela, druga zopet pela vesele pesence ter vsaka po svoje častila Bogá.

Pogostoma mi je zaupal kak ljubezniv ptičji parček svoje gnezdice s čveterimi, peterimi ali še celó šesterimi ljubkimi mladički. Tem sem bila jaz skrbna in zvesta prijateljica. Nosila in zibala sem jih, ko so postajali večji ter jim pustila, da so na mojih rokah veselo frfotali in plesali.

A nihče na tem svetu ni brez sovražnikov. Takó sem jih tudi jaz imela. Po leti so se plazile gole in kosmate gosenice po mojem deblu; zlezele so na moje skrajne veje in objedale moje najlepše in najzdravejše liste. Druge so jih prepredle z nitkami. Listi so se zvili in navadno popadali na tla. V teh zvitih listih so imele moje sovražnice svoje bivališče. Zabubile so se in spale toliko časa v njih, da so kot pisani metulji vzletele iz njih. — Tudi ónih belih metuljev nisem nikoli rada videla na sebi. Znesli so svoja jajčka na moje listke. V kratkem času jih je izvalila solnčna gorkota. Izlezele so iz njih zeló požrešne gosenice ter se mastile ob mojih sočnatih listih. Nič menj nevaren sovražnik mi je bil mali hrostek, ki ga poznate na ime: rilčkar. Ta mi je navrtal moja najlepša jabolka, še predno so bila dozorela ter položil vánje svoja jajčeca. Iz teh jajčec so izlezli nekaki črvički, ki so se redili ob mesu mojega sadja. Ti črvički so postajali vedno večji in so pre-

votlili jabolko na vse strani, da ni bilo za užitek, ker je prezgodaj dozorelo in padlo na tla. Mnogo takih neprilik mi je donášalo le poletje. Ko je nastopila jesen, prinesla mi je marsikatero veselje. Posebno veselo je bilo okolo mene, ko je moje sadje dozorelo. Takrat se je zbrala cela tólpa otrok, dečkov in deklic, okrog mene. Vedeli so, da sem dobrega srca ter jim zato tudi rada podarim kaj dobrega za njih lačne želodčke. Oj kako slastno so gledali na-mé ter željno pričakovali, katero rdečelično jabolko jim bodem najprej vrgla pred noge. Ničesar si niso boljše želeli, kakor to, da bi prišel kak veterček in bi mojo glavo nekoliko potresel.

V poznej jeseni je prišel tudi Cirilček, moj gospodar, ki je zdaj vže vzrastel v vrlega moža k meni, da bi me otresel. A Ciril ni prišel sam, prišla je ž njim tudi njegova žena in cela kôpa otrok. Otroci so imeli lične košarice v rokah, mati pa velik koš. Zdaj prislonijo oče lestvo k mojemu deblu in splezajo med moje veje. V tem so otroci spodaj skakali in veselo vriskali. Ko so bili oče vže sredi mojega vrha, primejo me s krepkima rokama, in me z vso močjo potresejo. Takój so se vsula jabolka po tleh kakor toča. Starejša dva dečka sta imela posebno veselje s tem, da sta se postavila prav blizu mojega debla; hotela sta namreč, da naj kar na njiju glave vsujem zrela jabolka. In res, čim bolj so letela jabolka po njiju glavah, tem več je bilo vpitja in veselja.

Ko so me oče do čistega otresli, pobirali so otroci rdeča jabolka po tleh in si polnili svoje košarice. Težko obloženi so se podali naposled zopet domóv, kjer so v posebnej shrambi pospravili moje darove.

Tudi v dolgem zimskem času imela sem svoje prijetnosti. Zavita v svoj beli zimski kožuh, prespala sem večinoma vso zimo. A tudi po zimi ga ni bilo dneva, da bi me ne bil kdo obiskal. Priletela je kaka vrana na moje rame in mi potožila svoje uboštvo; tako sedeč na mojih ramah, gledala je po vsej okolici, je-li ni ljubi Bog tudi njej pripravil kje kakega živeža. Priletel je tudi včasih kak kalin, ščinkovec ali kaka druga ptica, ki sta jo glad in mraz pripodila iz gozda v bližino človeških stanovanj. Tudi senice in strnadi so me pogosto obiskali. Jarebice so se zbirale ob mojem vznožji in zajci so obvohavali mojo skorjo ali se pa poskrili v snežene zaméte, da bi jih mrzla burja ne nadlegovala.

Kadar sem bila popolnoma sama, ozrla sem se na hišo svojega dobrega gospodarja Cirila. Veselila sem se na tihem, da sem njega in njegovo družino tudi to leto bogato obdarila; veselila sem se, da jim je moje sadje v slast in da ga o Božiči v zlate sukujice oblečenega obešajo na božično drevesce, ki je z mnogobrojnimi lučicami tako lepo okrašeno. Oj koliko sladkega veselja nam daje zavést, da smo drugim kaj dobrega storili.

(Konec prihodnjič.)

Listje in cvetje.

Delo in uboštvo.

Kjer v hiši dosti dela je,
Uboštvo v hišo tam ne gré.
Kjer rok za delo v hiši ni
Uboštvo v hišo kar letí.

Ivan T.

Otročje narodne pesence.

(Zapisal po Belej Krajini Janko Barlô.)

XVI.

Jože, Jože
Vozi kože;
Kam obrne
Tam prevrne.

(Griblje.)

XVII.

Fránce, Fránce z Ribence
Dela lonce piskrce,
Ima pomagáče
Raztrgane hlače.

(Slamna vas.)

XVIII.

Bara, Bara, Barbara,
Kakó domá si var'vala?
Kokoš ti je ukradena,
V topli peči pečena,
V belem gradu jedena.
Gospé so jele,
Gospod je špan,
V peči ga čaka
Pečen purán.

(Slamna vas.)

XIX.

Otroci štejejo:

En doj
Štrta noj
Šija, vija,
Kompanija,
Siva, raka,

Tika taka,
Vija, vaja
Voja vèn.

(Slamna vas.)

XX.

Čipu, čipu, čipulín
Na velín, na kilín
Moj glas, tvoj glas,
Skoči baba na dovác,
Zgubila je tombolác,
Našel ga je trgovác
Daj trgovac tombolác,
Ne ču vera, dokler ne bu
Puna vriča ¹⁾,
Buka luka
Séue na stran (vèn).

(Griblje.)

Uganke.

- 1) Kje ljudje več jedó, v mestu ali v vási?
- 2) Ušesa ima in zijalo, pa zijá, dokler se mu kaj ne dá?
- 3) Druge oblači, a sama góla hodi. Kaj je to?
- 4) Zijá pa nima jezika. Kaj je to?
- 5) Na kámenu ropota in godrnja: vse polje sem pozobal, pa se še nisem nazobal.

(Odgonetke ugank v prihodnjem listu.)

Nove knjige in listi.

* Zgodovinske povesti za meščan-ske šole. Sestavil Ivan Vrhovec, c. kr. profesor. I. stopnja. Ljubljana, 1892. Založili in tiskali J. Blaznikovi nasledniki. 8°. 73 str. (Cena 50 kr.) — To je zopet nova šolska knjiga, katero z veseljem in

¹⁾ Puna vriča = polna vreča.

z veliko zadovoljnostjo pozdravljamo. Želimo, da bi se tudi ta knjiga skoraj uvela v vse višje oddelke naših ljudskih večrazrednic, kder bude izvestno mnogo koristila pri naši ukazalnejši šolske mladini. —č.

* Knjižnica „Družbe sv. Cirila in Metoda“. VIII. zvezek. Janez Cigler, slovenski pisatelj. V spomin stoletnice njegovega rojstva opisal Ivan Vrhovnik, župnik trnovski v Ljubljani. S tremi podobami. V Ljubljani, 1892. Izdala in založila „Družba sv. Cirila in Metoda“. 8°. 54 str. (Cena 20 kr.) — To jako lično knjižico priporočamo vsem našim šolarskim in drugim knjižnicam, ker je vredna, da se prav pridno čita.

Rešitev rebusa v 10. „Vrtčevem“ listu:

Čas je kakor deroča voda, če nam kaj donese, nam zopet potoma vzame.

Prav so ga rešili: Gg. Jak. Inglič, naduč. v Idriji; Ivan Kuret, naduč. v Šmarji pri Kopru; M. Rant, naduč. na Dobrovi; Jarnej Pavlič, uč. v St. Janžu na Peči (Štir.); Matej Vurnik, org. v Mirni Peči; Aleksander Lap pri D. M. v Polji; Jarnej Pirc in Jos. Kumar v Idriji; Francé Pe-

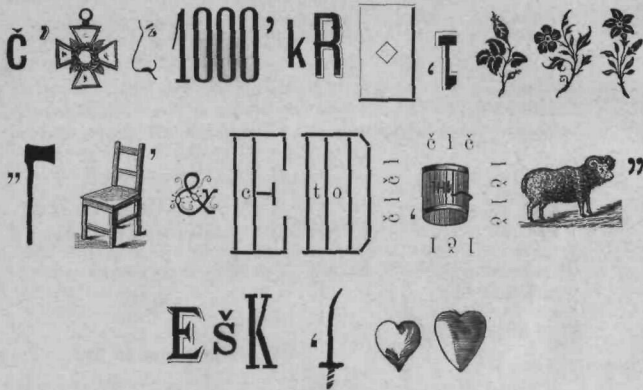
ternel, mladenič v Novakih (Gor.); Ivo Kuparjev, Polde Šimanov, Francé Mikletov in Jak. Kitajec v Ljubljani; Samo Vošnjak, dijak v Ljubljani; Boris Zarnik, uč. v Ljubljani; Rad. Rabuza, dijak v Celji; Drag. Koderman, uč., Frankolovo (Štir.); Viljem Rössner, Frid. Drobnič, Jak. Kukenberg, Fr. Strnad, Jak. Vratnik in Stanko Jarc, učenci v Braslovčah (Štir.); Karol Pestevšek, Fr. Doceaver in Maks Wreg, učenci v Slivnici pri Mariboru. — Rozalija Vizjak, učiti, soproga v Gornji Ponikvi (Štir.); Albina in Tomazina Treven in Amalija Murnik v Idriji; Ivanka Kuhar pri Dev. Mariji v Polji; Albina Rupnik, učiteljica v Leskoveci; Marija in Leopoldina Rant na Dobrovi; Matilda Rössner, Ana Planinec, Emilija Jarc, Helena Juhart, Alojzija Povše, Marija Sketa, Marjetica Bošnjak in Ana Brišnik, učence v Braslovčah (Štir.); Ana Milavec, Ivana Primožič, Ivana Podboj, Jožefa Milavec, Marija Bolé, Albina Gartner in Ivana Kovšca, učence v Planini; Lizika Breg v Slivnici pri Mariboru.

Imamo še nekoliko nepopolnih „Vrtčevih“ letnikov z leta 1890., pri katerih manjka samo 3. številko. Kdor želi tak nepopolen letnik imeti, dobi ga s poštnino vred za 50 kr.

Upravištvo „Vrtčevo.“

Rebus.

(Priročil F. Stegnar.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

„Vrtce“ izhaja 1. dné vsacega meseca in stoji za vse leto 2 gid. 60 kr., za pol leta 1 gid. 30 kr. Napis: Upravištvo „Vrtčevo“, mestni trg, šte. 23 v Ljubljani.

Izdajatelj, založnik in urednik Ivan Tomšič. — Natismila Klein in Kovač v Ljubljani.